

Onoarea numelui Său

23 mai 2008

Gili Cârstea

“Viața lui Hristos este o descoperire desăvârșită a caracterului lui Dumnezeu” (CA 8 aprilie 1903).

Aceasta este declarația de necontestat a Spiritului Profetic, susținută de Domnul Hristos în Ioan 17: “Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac... Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume” (Ioan 17:4-6).

Descoperirea caracterului lui Dumnezeu în viața lui Isus Hristos cuprinde două aspecte: Primul, acela că Tatăl gândește și acționează așa cum s-a putut observa în viața lui Hristos, este în general cunoscut și acceptat. Al doilea însă este aproape necunoscut și complet ignorat în conversația teologică prezentă.

Caracterul lui Dumnezeu înseamnă și principiile împărăției Sale, modul cum funcționează întreaga creațiune, regulile după care se conduce guvernarea divină în relația ei cu ființele create.

Hristos, fiind întruchiparea întregului sistem ceremonial al cărui centru era sanctuarul, a avut ca misiune să descopere omenirii principiul de bază al guvernării divine, exprimat astfel în vechime: “Calea Ta, o, Dumnezeule, este în sanctuar” (Ps 77:13, KJV).

Calea lui Dumnezeu, fundamentul creațiunii și regula primară a guvernării divine, este descoperită în sanctuar, care trebuia să fie locul unde Dumnezeu și omul se întâlnesc. Templul, locul locuinței lui Dumnezeu, era o pildă despre scopul lui Dumnezeu de a locui în fiecare ființă inteligentă, îngeri sau oameni. Dar poporul lui Dumnezeu a pervertit complet acest scop, practicând cu minuțiozitate hilară setul de reguli încredințat lor, dar pierzând scopul final, taina evlaviei. Ei nu au înțeles că templul, locul locuinței lui Dumnezeu, sunt chiar ei, personal și individual. Au fost șocați când Hristos, aflat în templu, le-a spus că El este Templul.

În expresia “am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor” este mai mult decât o simplă identificare a Sa cu Dumnezeul lui Israel, mai mult decât un exemplu despre cum acționează Tatăl. “Numele” lui Dumnezeu era necunoscut bisericii Sale, și trebuia făcut cunoscut, în sensul că poporul ales pierduse însemnătatea profundă a sanctuarului. Ei nu știau că sunt o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, și astfel au ajuns o locuință a oricărei păsări necurate și urâte, “păsările” fără cuib

din locurile cerești, puterile văzduhului plecate la pradă, avide după locuințele lui Dumnezeu: “Căci ei zic: ‘Să punem mâna pe locuințele lui Dumnezeu!’” (Ps 83:12; Ps 74:1-10).

Ezechiel se referă la același aspect al noului legământ: “Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel Sfânt... Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu Celui Sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la care se dusesse... De aceea, voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri pe care L-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu Sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:20-23).

Când poporul lui Dumnezeu dorește să facă lucrare misionară “printre neamuri,” dar fără să fie părtaș de natură divină, el nu face decât să “pângărească” Numele lui Dumnezeu, să deformeze și să ascundă scopul lui Dumnezeu în creațiune și în răscumpărare. O astfel de lucrare a dus, mai devreme sau mai târziu, la închinare deschisă la Baal, deoarece este o formă de evlavie în care puterea ei, Hristos în voi, este tăgăduită. Din acest motiv lucrarea lui Dumnezeu nu se poate încheia fără nunta Mielului.

În capitolul 36, Ezechiel continuă să descrie exact nunta, adică ce va face Dumnezeu spre a fi sfințit “în noi” sub ochii oamenilor:

“Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele... Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre” (Eze 36:25-29).

Când așezăm în acest context declarația inspirată că “Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, este implicată în desăvârșirea de caracter a poporului Său,” atunci înțelegem că Numele lui Dumnezeu este pângărit, și nu va putea fi onorat decât în ziua când poporul Său va veni la nuntă.

Aceasta a fost misiunea lui Isus, și El a realizat-o cu succes, arătând îngerilor și oamenilor “ce poate deveni omenescul când este unit prin credință cu divinul” (ST, 5 iunie 1893). Așa a proslăvit El Numele Tatălui; astfel trebuia făcut cunoscut Numele Său, acel Nume care fusese pângărit printre neamuri.

Tot la fel va fi și acum. Numele lui Dumnezeu, pângărit de evlavia noastră fără putere, va fi onorat, va fi “sfințit în noi sub ochii lor,” când ne vom lăsa convinși să venim la nuntă, recunoscând scopul lui Dumnezeu.

Decretul divin „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” (Zah 3:4) nu poate fi emis, deoarece Hristos a fost părăsit în Sfânta Sfintelor, locul nunții, iar noi l-am urmat pe Baal și ne-am lăsat fermecați de spiritualitatea falsă ce a cuprins întreaga lume creștină.
